

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון ד (שמב) ♦ שנה ז

שב"ק פרשת וירא ה'תשפ

בניני חיים

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האוהל כחום היום ותמיהו המפרשים בכמה דברים אחד שלא כתוב וירא ה' אל אברהם וגו' אלא כתב וירא אליו וגו', וגם במה שכתב באלוני הממרא, מה נפקא מינא באיזה מקום נגלה אליו ה', וגם מה שכתוב והוא יושב פתח האוהל, מה רוצה להגיד בזה שהוא יושב בפתח האוהל ולמה לא ישב בפנים האוהל, וברש"י כתב שבשביל שנתן לו ממרא עצה למול את עצמו, נתגלה ה' בחלקו, וידוע דרשת חז"ל שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, ולכן הניח אברהם כביכול את השכינה וישב פתח האוהל לקבל אורחים.

ואפ"ל בדרך אפשר שהפסוק בא לומר את גודל הענוה של אברהם אבינו שאף שעשה את מצות ה' במסירות נפש והוא בן תשעים ותשע ומ"מ לא החזיק טיבותא לנפשיה, אלא פשוט שהוא כאילו בלי שם אלא כתב "אליו", וגם תלה כל הגדולה שזכה לעשות את מצות ה' הכל בזכות ממרא הצדיק שנתן לו עצה על המילה וגם כתב בפתח האוהל שאברהם החשיב את עצמו כאילו הוא עוד בפתח האוהל של הקדושה שאף שנתגלה אליו ד' יתברך אבל אברהם עוד הוא רק בפתח האוהל כאילו רק עכשיו התחיל לעבוד את ה' יתברך.

ובא הכתוב גם לומר שאברהם זכה לכל זה בזכות גודל הענוה שבו שאמר ואנכי עפר ואפר ולכן זכה שנתגלה אליו ה' שהענוה הוא הוא מידה היותר גדולה שזוכה אדם לכל הטובות ושורה עליו השכינה משא"כ הגאווה שהוא הגדולה שבעבירות שאין השכינה שורה על בעלי הגאווה, חה לימוד לדורות שאדם אל יתגאה אף בעשותו המצוה הכי גדולה וידע שהוא רק בתחילת הדרך ובפתח האוהל ועוד המלאכה גדולה להיכנס לגמרי לאוהל הקדושה.

רבינו הק' זיע"א ב' ויגד משה **כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וכו'.** (יח . יט) למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו. כי כשאדם מאמין באמונה שלימה שהקב"ה יתענג בהשפעות לישראל אז מה שמבקש מהש"ת טובה וברכה הוא תענוג להש"ת. ותענוג הש"ת בהשפעתו לישראל הוא מחמת שישראל הולכין ומחזיקין בתורת ה' על ידי זה יתענג הש"ת מהשפעתו, חהו למען הביא ה' על אברהם אז שפיר יכולין שיבוא על אברהם אשר דבר עליו ולא יחשוב על מנת לקבל פרס כי מה שהש"ת משפיע להם טובות הוא עבור תענוגו יתברך כיון שמחזיקים תורת ה' ובו מתענג בהשפעתו להם. והבן.

ויקרא שם בשם ה' א-ל-עולם (כא, לג) אברהם קרא וביקש ה', א-ל, שהוא מדת החסד, עולם, לא יפסוק עד עולם, שלא יפסוק מדת החסד מזרעו עד עולם הגם שיתרפו ח"ו יתר העמודים שהמה תורה ועבודה, אבל מדת החסד ישאר עד עולם, וגם א-ל שהוא לשון חוק, כמו ואת אילי הארץ לקח (יחזקאל יז, יג) שיהא מדה זו בחזק אצל בני ישראל, וכאשר רואים ב"ה בחוש שמדה זו הולך ומתחזק בכל פעם יותר אצל כללות עם הקודש ה' עליהם יהיה עד עולם. (טהרת הקודש מאמר הצדקה פ"ח)

והא-להים ניסה את אברהם. ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני. ויאמר קח נא את בנך וגו' (כב, א - ב) הנה יש לומר בניסיון העקידה כי ניסה את אברהם על יד שמתחילה אמר אליו לשחוט את אברהם - שיקריב עצמו כקרבת לפני ה', ויאמר הנני מוכן ומזומן להקריב עצמי לפניך, ואחר כך ניסהו ויאמר קח נא את בנך וגו' - ולא את עצמך, והסכים שלא להיעקד על קדושת שמו ית'. (אדמו"ר בעל חוקי חיים ז"ע)

דברות קודש

מרן רבינו עט"ר שליט"א

יוקח נא מעט מים וגו'. (י"ב . א-ב) וברש"י: יוקח נא - על ידי שליח וברד"ק פירש: על המים אמר יוקח, רוצה לומר: על יד אחד מן העבדים; אבל על הפת אמר "ואקחה פת לחם" (להלן, ה) - הוא בעצמו.

ולכאורה פלא היא, שהרי אברהם אבינו אירח את האורחים בהרחבה גדולה, ושחט בהמה עבור כל אחד מהם בכדי לכבדם בלשון בהמה, והאכיל אותם מכל טוב הארץ, ולמה דווקא במים אמר יוקח נא [רק] מעט?

אלא שכל מה שהיה תלוי בו בעצמו, נתן בהרחבה גדולה, וכשהטריח אחר לעשות עבורו, אמר יוקח נא מעט.

מסופר על הגה"ק רבי ישראל מסלנט זיע"א, שבימי ביקורו בקובנה כשהתארח אצל אחד מתלמידיו הגביר המפורסם ר' יעקב כרפס, היה מצמצם מאד בשפיכת המים על ידיו, כשנטל ידיו לסעודה עד כדי רביעית מים בצמצום. משהרגיש בזה בעל הבית פנה אליו בשאלה מדוע אין כבוד תורתו מהדר גם בביתו ליטול ידיו בשפע כמנהגו בביתו תמיד? וכמו שאמרו בתלמוד (שבת ס"ב) אמר רב חסדא אני נטלתי ידי מלא חפנים מים ונתנו לי מן השמים מלא חפנים נחת ועושר. השיבו רבי ישראל: ראה ראיתי את המשרתת היהודיה מביאה את המים ממרחק במעלה ההר, והיא קורסת וכורעת תחת כובד משאה כשהיא נושאת את המוט על כתפה, ואין זה מן הנכון להדר במצוות על חשבון אחרים ויגיעתם וטירחתם

רואים אנו בזה מוסר השכל, לכל אחד ואחד, שרוצה להיות נדיב לב ובעל חסד מופלא, כל זה הוא דברים גדולים מאוד, ואשריהם ואשרי חלקם אבל תדאגו ראשית כל, שזה לא יהיה על חשבון הזולת

ורחצו רגליכם

וברש"י כסבור שהם ערביים שמשתחווים לאבק רגליהם, והקפיד שלא להכניס עבודה זרה לביתו.

ואמרו חז"ל: "קיים אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה" (קידושין פ"ב ע"א, יומא כ"ח ע"ב). ויש שפ' דהאבות השיגו וקיימו כל התורה והמסורה לפרטיהן ודקדוקיהן לפי דין השו"ע,

וקשה עפ"ז למה לא מובא שגם אמר להם שיטלו ידיים מחשש שלא שלא נטלו ידיים בהשכימם בבוקר, וכן שיטלו ידיים לפני אכילת הפת, אלא אפ"ל בדרך אפשר שלא רצה לשאול אותם על כך, פן יתביישו שהוא חושד בהם שהלכו ד' אמות בלא נטילת ידיים ושהם אוכלים בלי נטילת ידיים, על כן אמר רק ורחצו רגליכם מפני אבק הרגליים.

וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו וגו'. (י"ב . א-ב)

וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו, חזאת בהיותו כבן מאה ושלושים ושבע שנה, והלך לעשות רצון בוראו בזריזות ובהשכמה ומאידך גיסא נאמר בפרשת לך ויחבוש את חמורו, אלא אפשר לומר שבניני העולם הזה אברהם היה כבד מאוד בכסף ובזהב, אבל מצד שני בנינינו שנוגעים לשמים אברהם היה קל כנשר ורץ כצבי לעשות רצון שמים, חהו וישכם אברהם בבוקר למרות שהיה זקן.

עובדות חיים

וישכם אברהם בבוקר

הרה"ק בעל דברי יואל מסאטמאר היה כידוע נוסע לארץ ישראל בפרט לפני בחירות בכדי לשכנע ולדרוש שלא ילכו לבחירות, ובאותה אניה נסע עימו הרה"ג אליעזר סילבר שהוא היה נוסע דווקא לעודד את ההליכה לבחירות. בדרכם היו מידי פעם מתוכחים פעם שאל הרב סילבר את הרבי מסאטמאר למה מתפלל כל מאוחר, הרי כתוב וישכם אברהם בבוקר שהוא הזדרז לקום מוקדם, ענה לו מיניה וביה, אבל לא כתוב כמה זמן לקח היוחבש חמור.

ויקה את שני נעריו אתו

וברש"י: שאין אדם חשוב רשאי לצאת לדרך בלא שני אנשים. מרן הגר"ש וואזנר בעל שבט הלוי זצ"ל הגיע פעם לניחום אבלים אצל אחד השכנים של מרן החזון איש זצ"ל בבנין ביתו בשכונת גבעת רוקח בבני ברק, בצאתו לשוב חזרה לביתו יצא החזון איש מביתו והחל ללוות את מרן זצ"ל חזרה לביתו בזכרון מאיר, כשהוא ניסה להניאו וביקשו שישבו לביתו נענה החזון איש ואמר, רב צריך גבאי.

הכצקתה (י"ח - כ"א) וברש"י: צעקת ריבה אחת שהרגוה במיתה משונה על שנתנה מזון לעני.

מסופר: כשעלה הרה"ק רבי לוי יצחק מבאדיטשוב זיע"א על כס הרבנות, התנה עם ראשי הקהילה שלא יצטרך להשתתף באסיפות פרנסי הקהל, אלא כאשר ירצו לתקן תקנה חדשה. פעם אחת קראו את הרב לאסיפה והוצע בה לתקן תקנה, שלא יוכלו עניים ממקומות אחרים לחזר על הפתחים בעיירתם. אמר להם רבי לוי יצחק והלא התנית עמכם שלא תקראוני לאסיפה אלא אם תרצו לתקן תקנה חדשה. תמהו הפרנסים ואמרו: רבנו, והרי באמת רוצים אנו לתקן תקנה חדשה. אמר להם, זו לא חדשה היא, שכן כבר בסדום היתה נהוגה.

כל אשר תאמר אלך שמע בקולה

מסופר על הרה"ק בעל התניא זיע"א ואחיו הרה"ק רבי יהודה לייבי רבה של ינוביץ זיע"א, שהחליטו לנסוע יחד אל המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א. בעל התניא ביקש רשות מזוג' הרבנית לעזוב את הבית למשך שמונה עשר חודשים, והיא הסכימה. אחיו רבי יהודה לייב לא קיבל רשות מזוג'ו להיעדר מהבית לתקופה ארוכה, למרות זאת קם ונסע בלי רשותו. שני האחים הקדושים קנו סוס ועגלה ונסעו יחד. אך לא הרחיקו לנסוע ונשברה ידית האופן. משעלה בידם לתקן את גלגלי המרכבה, עד מהרה נפל הסוס ומת. אמר בעל התניא לאחיו, כל התקלות והעיכובים שמונעים את הנסיעה, מתרחשים בגלל שלא קיבלת רשות לנסוע, לכן אין עצה אחרת, אלא שתשוב אתה לביתך ואני אמשך במסע לבדי.

הכנסת אורחים בשלימות

פעם התארח אצל הרה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א בבילל הסדר, יהודי מחוץ לארץ. כשעה לאחר חצות הלילה בסיום הסדר, קם האורח לחזור למלוננו אשר ברחוב יפו, ר' יוסף חיים הרגיש בפחדיו של האורח, שהיה עליו לעבור בשעה זו בסמטאות העיר העתיקה, מיד ניגש אליו, תפס בזרועו ואמר, בבקשה בא ונלך. ליווה אותו הרב מביתו בעיר העתיקה עד למלון ברחוב יפו הנמצא במרחק גדול. כשחזר הפטיר הרב בשמחה, עתה קיימנו מצוה בשלימות.

קול קראלי 074-7962278

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון

רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931

באימייל: 3118494@gmail.com

ביאורי חיים

כתוב בפרשת וירא, וירא אליו ה' באלוני ממרא (י"ח, א')

פירש רש"י: "וירא אליו - לבקר את החולה. אמר רבי חמא בר חנינא: יום שלישי למילתו היה ובא הקב"ה ושאל בשלמו".

והקשו בספר הנפלא מרפסין איגרי, הלא הלכה פסוקה היא ב"שולחן ערוך" (יורה דעה, סימן שלה, סעיף א): "מצוה לבקר חולים. הקרובים והחברים נכנסים מיד, והרחוקים - אחר ג' ימים". מדוע, אם כן, הקב"ה - שאין קרוב ממנו לאברהם - הגיע לבקר ולדרוש בשלמו רק ביום השלישי למילתו (וזאת עליו לדעת, כי מצות ביקור חולים, על כל פרטיה, נלמדת מביקורו של הקב"ה אצל אברהם בהיותו חולה)?

א) תירוץ הגר"א יפהן: יתכן כי אין לנימול דין חולה אלא ביום השלישי

למילתו, זמן בו הכאב מתגבר, ולא קודם לכן, ונמצא שהקב"ה בא לבקר את אברהם ביום הראשון למחלתו.

ב) תירוץ נוסף: הטעם לדין זה מבואר ב"ב"ח" וב"ט"ז" (שם), משום שביום הראשון שאדם נהיה חולה, אין הוא רוצה שיטילו עליו שם של חולה, ומזלו יורע. וכפי שמסופר במסכת נדרים (דף מ, א) על רבא, שביום הראשון שהוא לא הרגיש טוב, הוא ביקש שלא יגלו את דבר חוליו לאנשים כדי שלא ליתרע מזליה.

ולכן לא נכנסים האנשים הרחוקים לבקר, שעל יד זה מוטל עליו שם חולה, אבל הקרובים והחברים שנכנסים תמיד לביתו גם בהיותו בריא, יכולים להכנס לבקר גם ביום הראשון לחוליו, מאחר ולא מורגש בכניסתם שהם באו לבקר אדם חולה.

לפי זה, אף שאין קרוב יותר מהקב"ה לאברהם, מכל מקום כיון שלא היה הקב"ה מבקר בקביעות את אברהם בביתו, הרי שבבואו לבקר ביום הראשון של מחלתו, יוטל על אברהם שם חולה, ואיתרע מזליה. ולכך היה דינו של הקב"ה כרחוק שלא בא לבקר ביום הראשון, אלא רק ביום השלישי (הרב ז. בויםל).

ג) תירוץ נוסף: יש לחלק בין כל מחלה לבין החולי שבא עקב ברית מילה. שבכל מחלה הימים הראשונים הם הימים היותר קשים, וככל שעובר הזמן מחלים החולה ומתחזק. מה שאין כן בברית מילה הימים הראשונים קלים יותר מהיום השלישי, וכמו שנאמר במעשה שכם: "ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים".

ומעתה: יתכן שהטעם שבמחלה רגילה הקרובים באים בימים הראשונים הוא, משום שיש בכוחם לסעוד ולחזק את החולה בימים הקשים. ואשר על כן, בברית מילה, הקרובים יותר צריכים לבוא ביום השלישי שהוא הקשה מכולם. ולכך בא הקב"ה רק ביום השלישי, בגלל שהיה הוא מאוד קרוב לאברהם, ורצה לבוא לעוזרו ביום הקשה ביותר (הרב יחזקאל שינפלד)..

מאת הרה"ג **גמליאל רבינוביץ** שליט"א - מו"צ בקהילתינו

לזכר עולם יהיה צדיק

אדונינו מורינו ורבינו

כ"ק הגה"צ רבי **יצחק צבי משה צוק"ל**

בן מו"ר הרה"צ **אביגדור מוזס צוק"ל**

יא"צ טבת ומנו"כ בסגולה פ"ת

ת.נ.צ.ב.ה

